

*Kad me nazoveš,
zvoni telefon.
Svjetiljka zvoni.
Peć zvoni.
Soba zvoni.
Vidik pred mojim prozorom zvoni.*

*To zvone zvona oslobođenja
od čekanja.*

Peter Turrini

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

Govor

*Reci: volim te,
jednostavno,
kao da govoriš:
volim te.*

*Reci: nedostaješ mi,
nedostaješ mi,
nedostaješ mi.*

*Reci: ljubim te.
Zagrli me,
poljubi me,
ne govori ništa.*

*Reci samo: proljeće,
ljetu,
jesen.*

Zvonimir Golob

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

Putovanje

*Ma kamo pošla
uzmi me sa sobom.
U džepu na košulji,
iznad srca,
ima dovoljno mjesta.
Uveče, kad zatvoriš oči,
ući će u tvoj san
na lijevo uho.
Desnim već osluškuješ
korake mraza
u daljini.*

Zvonimir Golob

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

Šum na srcu

*bilo je to tako davno
da danas toga više i nema
osim u pjesmi
pitala me jesam li sretan
rekoh da jesam
ako to uopće može biti
dječak s manom na srcu
a ona je rekla da može
pa sam je ohrabren upitao
može li i voljeti
kao što drugi vole
taj dječak s manom na srcu
a ona je rekla da može
i zacrvenjela se pritom strašno
jer je moje malo srce s velikom manom
zakucalo tako snažno
da nije mogla ni čuti
kad sam rekao
da je volim*

Dražen Cuculić

*Dok sam kuhao punjene paprike.
Razmišljao sam o tvojoj puti.
Tvoje pregibe od svježeg povrća.
Mirisao bih i ljubio do smrti.
Maštao sam kako u sjeni stabla.
Tek jedan tračak sunca.
Klizi niz tvoja leđa.
I pješčane tragove.
Na nožnim prstima.
Ubija me pomisao da me varaš na moru.
Zato o tebi mislim samo lijepo.
Osim ako me netko ne probudi.
Dodirom iz ovih maštarija o tebi.
Nikada neću dignuti pogled.
Otvoriti oči.
I napraviti novi korak,
Ostat ću ovačako zalijepljen nad loncem.
U kojem se kuhaju punjene paprike.*

Simo Mraović

Poslijepodne

*koledljivo se maziš
dugom pričom
gdje si sve bio
i što ćeš raditi*

ja te ne požurujem

*već sam stara
imam vremena*

Ana Horvat

Čekaj me

Čekaj me, i ja ću sigurno doći,
samo me čekaj dugo.
Čekaj me i kad žute kiše
noći ispune tugom.
Čekaj i kada vrućine zapeku,
i kada mećava briše,
čekaj i kada druge nitko
ne bude čekao više.
Čekaj i kada pisma prestanu
stizati izdaleka,
čekaj i kada čekanje dojadi
svakome koji čeka.

Čekaj me, i ja ću sigurno doći.
Ne slušaj kad ti kažu
kako je vrijeme da zaboraviš
i da te nade lažu.
Nek povjeruju i sin i mati
da više ne postojim,
neka se tako umore čekati
i svi drugovi moji,
i gorko vino za moju dušu
nek piju kod ognjišta.
Čekaj. I nemoj sjesti s njima,
i nemoj piti ništa.

Čekaj me, i ja ću sigurno doći,
sve smrti me ubit neće.
Nek rekne tko me čekao nije:
Taj je imao sreće!
Tko čekati ne zna, taj neće shvatit,
niti će znati drugi
da si me spasila ti jedina
čekanjem svojim dugim.
Nas dvoje samo znat ćemo kako
preživjeh vatru kletu, -
naprosto, ti si čekati znala
kao nitko na svijetu.

Konstantin Simonov

ožujak – mjesec poezije
2010.

Kada budeš stara

Kada budeš stara, sijeda i u snima,
Drijemat ćeš kraj ognja, čitajući polako
Ispustit ćeš knjigu, sanjati o blagom
Pogledu, kog očiju ti skrivala dubina.

Voljeli su mnogi časku tvog veselja,
I ljubav im bila prava ili kriva,
Tek ti jedan čovjek dušu punu želja
Ljubio, i tugu, što ti lice skriva.

Naginjuć se tužno k žaru svog kamina,
Šapni, kako ljubav nas je ostavila,
I sad hodi iznad planinskih visina,
Gdje je posred zvijezda svoje lice skrila.

William B. Yeats

ožujak – mjesec poezije
2010.

Djeca koja se vole

Djeca koja se vole ljube se stojeći
uz vrata noći
A prolaznici na njih pokazuju prstima
No djeca koja se vole
Kao da su na svijetu sami
Tu je jedino njihova slika
Koja drhti u tami
I izaziva bijes prolaznika
Bijes i prezir i smijeh i zavidne oči
Djeca koja se vole kao da nisu ovdje
Ona su daleko dalje od noći
Mnogo dalje od dana
Svjetlom svoje prve ljubavi obasjana

Jacques Prevert

ožujak – mjesec poezije
2010.

XCII.

Ljubavi moja, umrem li, a ti ne umreš,
ljubavi moja, umreš li, a ja ne umrem,
ne ostavimo bolu odviše prostora:
nema života do ovoga koji živimo.

Prah u žitu, pijesak u pijesku,
vrijeme, voda što luta, nejasan vjetar
odnio nas je kao ploveće sjeme.
Moglo se dogoditi da se ne sretnemo u vremenu.

Ovu livadu na kojoj se nadosmo,
o maleni beskraj, vraćamo,
ali ta ljubav, ljubavi, nije svršena.

I kao što nije imala rođenja,
ni smrti nema i kao duga rijeka
mijenja jedino zemlje ili usne.

Pablo Neruda

ožujak – mjesec poezije
2010.

Treba znati

Smiješiti se dalje, da to treba znati
kada je najbolje ustati od stola,
kad pred nama stoje samo prazni sati
u tome životu glupome do bola.
Trebalo bi znati, ma koliko stoji,
sačuvati ponos, onaj što preosta,
Ii usprkos svemu, prijatelji moji,
zauvijek otići, znati da je dosta.
Pred sudbinom svojom koja sve ti uze,
kad već ništa nemaš, kada sve si dao,
trebalo bi znati skriti svoje suze.
No ja, srce moje, ja to nisam znao.
Zato treba znati napustiti stol
kad je ljubav tvoja davno pojedena,
ravnodušna lica skriti svoju bol,
zauvijek otići tiho kao sjena.
I usnama treba reći da se smiju,
iza maske jada, i stisnuti zube,
a krikovi mržnje u tebi da gniju,
te posljednje riječi onih koji ljube.
Treba znati mirno otići na kraju,
ušutkati srce što već umrlo je,
sačuvati obraz ko neki što znaju,
dok još nije pao. Trebalo je znati,
suviše te volim, ja to nisam znao.

Charles Aznavour

ožujak – mjesec poezije
2010.

Sanjam kako idem pored tebe

... ali kad te u daljini ugledam,
Prelazim na drugu stranu, protivnu,
Gdje me nećeš opaziti
Izmed prolaznika mnogih.

Pred tobom se sakrивam
Za uglove ulične
Ili za široka stabla.
U noći, sanjam kako idem pored tebe.

Dragutin Tadijanović

ožujak – mjesec poezije
2010.

Tajni pohod

Večeras ja sam kao skromni sluga
Njoj u naslonjaču prišao sa ključem.
Na mome licu bljedila se tuga.
O kako sam zaželio snenu da je svučem.

Da kleknem i cipele joj skinem tako mirno.
I ostavim ih tamo, gdje su uvijek bile.
Pun straha tada bih i čarape joj dirno.
Drhtale bi ruke, puzeći ispod svile.

U duši mi ne bi bilo ništa crno.
Gole bih joj noge svojom sjenom skrio.
I prišao stolu, svjetljiku zavrno,
Mrak da bude svuda, a oko nje sivo.

Al kako bih dugmeta napipo u tami,
Odjeću boje plave da otkopčam sa nje,
Tog časa da l' bismo u sobi bili sami.
I prozirno je možda košulje bijelo tkanje.

Na licu koprana mi sve tamnije tuge.
O ne, ja ne bih smio da je svučem.
Do vrata sam domilio tišinom skromnog
sluge.
I pogledo, i pogledo i izišo sa ključem.

Nikola Šop

ožujak – mjesec poezije
2010.

Mogla bih u te...

Mogla bih u te ko u ponor pasti
lebdeći lako kao u snu nekom
počinut u tebi i ko cvijet cvasti
skrivena u sebi na ležaju mekom.

Mogla bih tako roniti do tebe
tražeći koralj kao na dnu mora
okružena tobom izroniti sebe
da smiješak raste ko u osvit zora.

Tako bih mogla živjeti u tebi
(moj dah za tobom u potaji vreba)
da dom mi budeš i sve što se žudi,

taj zov pradavni nosim ja u sebi
taj doziv mučan u disanju neba.
O daj moj ushit i moj ponor budi!

Ljerka Car Matutinović

ožujak – mjesec poezije
2010.

Osam izgubljenih stihova

Prvi je o tebi, ali nedorečen.
Ono čega nema ostaje i peče.

Drugi je o tebi. Jabuke i voda
drhte u daljini dok uza me hodaš.

Treći je o tebi. Ne poznam ga više.
Samo svjetlo munje, vjedro crne kiše.

Četvrti o tebi. Ne vidim ti oči.
Tragovi u blatu, koraci u noći.

Peti je o tebi, a ti si daleko –
do mrtvog mora otišla si rijekom.

Šesti je o tebi, kao da te ima,
kao da si ovdje. Veče je. I zima.

Sedmi je o tebi, jedva da ga čujem.
Pod grlom u mesu skriva se. I ruje.

Osmi je o tebi. Govori i šuti.
Ponavlja ga ptica. Ti ga nećeš čuti.

Već je na dnu lađe i već sa njom tone.
Spuštena su jedra. Samo zvona zvone.

Zvonimir Golob

ožujak – mjesec poezije
2010.

Umorio sam se

*Umorio sam se
izmišljajući te na mjestima
gdje te nema
gdje te nikad nije bilo
gdje te ne može biti
gdje ne postojiš
gdje te nema
umorio sam se*

*umorio sam se
objašnjavajući srcu svome
da uzalud živi
da te nema
da ne postojiš
umorio sam se*

*umorio sam se uvjeravajući ga
da te ne traži
da te nikada i nigdje
neće pronaći
umorio sam se,
srce mi ne vjeruje*

*Pokušao sam da te zaboravim
pokušao sam
pokušao sam zamisliti
da si umrla, da se ni rodila nisi
da te nikada više neću vidjeti
jer samo je to zapreka
koju ne mogu svladati
samo to,
ali nisam uspio,
umorio sam se*

*što da radimo
što da radimo
ako se sretnemo večeras
ako se sretnemo za sto godina
ako se sretnemo negdje u vječnosti
ako se sretnemo iza mnogih galaksija
što da radimo
što da radimo
umorio sam se
umorio sam se*

Goran Babić

Stara cura

*Poslin podne u pet ura
i sad stoji iza škura
i u porat uvijek gleda
ona ista stara cura.*

*Još ka dite pantin kuću;
žuti prozor kroz koltrine
na nju malo svitla daje –
ona sidi, rekamaje.*

*Više se vaporu ni nadala nije,
ni da će jon more vratit kapitana,
al je svedno ona gledala kroz grilje
iz užance; u pet svakog dana.*

*Nikad nije izlazila,
a i da je pošla s nama,
za ruglo bi bila svima,
zato jer je bila sama.*

Arsen Dedić

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

Osamljena

*Kao mjesec na nebu, sama sam u sobi.
Ugasila sam svjetiljku
i drhtim u tami, kao plaha ptica.*

*Svi presahnuli izvori u meni su proklijučali
i ja opet plačem –
plačem, jer si ti daleko...
I nikad nećeš doznati,
kako mi je teška ova noć bez tebe.*

Vang Seng Ju

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

Poslije njenog odlaska

*Kad ona ode, ne donosite mi više
iz vrta božure,
već grančice čempresa.*

*Obući ću tada
svoje najljepše haljine
i otići ću da snivam
među visoke bambuse,
koje je ona toliko voljela.*

Du Fu (Kina, 8. st.)

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

Ja te obožavam

*Ja te obožavam kao nebo noću,
O posudo tuge, i tvoju mirnoću
Ja ljubim sve više što mi bježiš dalje
Pa i makar mislim da te tama šalje
Da bi ironično razmak povećala
Što ga je do neba već priroda dala.*

*U divljem naletu nasrćem i skačem
I k'o crv lešinu ne bih dao jačem!
I meni je draga, u očaju slijepom,
Čak i ta hladnoća što te čini lijepom.*

Charles Baudelaire

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

Duša ti je bila

*Duša ti je bila
otvorena, svijetla
tako da ne mogoh
nikad u nju ući.
Okušah prečace
uzane, prolaze
strme i opasne...
A tvojoj se duši
pristupiti moglo
putima širokim.
Spremih ljestve vitke
- zidine visoke
sanjah kako priječe
pristup tvojoj duši -,
ali tvoja duša
bijaše bez straže,
zidova i plota.
Tražio sam k tebi
uska vrata duše,
al duša ti bješe
slobodna toliko
da nikakvih vrata
na njoj nije bilo.
Gdje je počinjala?
Svršavala gdje je?
I ostadoh tako
zauvijek sjedeći
tu, na zagonetnom
pragu tvoje duše.*

Pedro Salinas

ožujak – mjesec poezije 2010.

Strašno je voljeti te

*Strašno je voljeti te na mjestu tako krhkom
kao što je svijet.*

*Mučno je voljeti te u tom kraju
punom nesavršenstva
Gdje nas sve lomi i ušutkuje
Gdje nas sve vara i rastavlja.*

Sophia de Mello Breyner Andersen

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

Molitva ljubavi

*Kad me ispuniš
postajem svijetao iznutra
i, svijetleći, obasjavam prostor
u koji te unosim*

*Kad te nestane
odjednom potamnim*

*Tvoje useljavanje i iseljavanje
preobražava me
kao što mijene preobražavaju godine*

*Ako sam godina koja po tebi ima svoje doba
daj
u trenutku moga djela
ostani prisutna u meni*

*Tek tako bih
nestvaran za život*

*sjao
iz krute skamenjene prošlosti
u nedodirnite zrakama tvoje nježnosti
tamne ponore duša*

Josip Pupačić

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

O ljubavi i o mojoj ljubavi

*Jedina je budnost spuštenih kapaka
ljubav,
i ona me, najzad, budi.
Ljubav je ubrus pri ručku i večeri.
Ljubav i ja u krevetu
lutamo njenim kosama.*

*A njena je put miris sna. Strast sna.
Njene su oči duša sna. Toplina sna.
Osmijeh je njen zastava sna. Pramac sna.*

Mi, ljubeći se, prijateljujemo.

Meni je jeka potrebna!

*Ljubav raščesljava melodije češljem od njenih pokreta,
i želja diše slikama melodija, nutrinom melodija.*

*Ljubav, ko smjelost, kad su koraci sami,
veče osamljuje,
jer veče je ljubva ljubavi,
i ja se po njoj penjem do suza.*

*Meni je potrebna moja jeka,
njoj je potreban moj glas.*

*Ljubav me budi,
ljubav me gleda iz kave,
i žlica je začuđena.
A zapravo, ljubav nosi oklope godišnjih doba,
i kažiprst ljubavi mjeseci su,
namjere.*

*Ja nestajem,
prelazeći u njezinu blizinu.*

Slavko Mihalić

ožujak – mjesec poezije 2010.

Približavanje oluje

*Pogledaj one oblake, Vera, zašto šutiš
Nisam, zaboga, životinja, ali evo kiše
Kako je naglo zahladnjelo
Daleko smo od grada*

*U redu, Vera, nikad neću zaboraviti što si mi
darovala*

*Mi smo sada jedno i čemu govoriti
Žuti oblaci obično donesu tuču
Sve je već nijemo, zrikavci i žito*

*Ako ti želiš, možemo i ostati
Bojim se za tebe, za mene je svejedno
Gromovi su opasni u poljima
A mi smo sada najviši (i tako prokletu sami)*

*Mnogi će ratar večeras kukati nad zrnjem prosutim
iz klasja*

*Ne bih mogao pristati da toliko ovisim o
mijenama*

*Ne plači, Vera, to su samo živci
I oni slute oluju*

*Kažem ti, život je u svemu mnogo jednostavniji
Evo i prvih kapi, sad će početi urnebes
Zakopčaj haljinu, gle i cvijeće se zatvara
Ne bih sebi oprostio da ti se nešto dogodi*

*Dakako, ovo će mjesto u mojem sjećanju ostati
sveto*

Molim te brže koračaj i nemoj se osvrtnati

Slavko Mihalčić

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

*Kad na tebe mislim, bivam ljeto
sa zelenom kišom u staroj šumi.
Njedra su mi puna trave morske.
Tvoje grlo možda je za mene
izvor izgubljen.
Ime ti je zastava na bedemu
što leprša i ne da mi da usnem.*

Vesna Parun

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

Uzalud je budim

*Budim je zbog sunca koje objašnjava sebe biljkama
Zbog neba razapetog između prstiju
Budim je zbog riječi koje peku grlo
Volim je ušima treba ići do kraja svijeta i naći rosu na travi
Budim je zbog dalekih stvari koje liče na ove ovdje
Zbog ljudi koji bez čela i imena prolaze ulicom
Zbog anonimnih riječi trgova budim je
Zbog manufakturnih pejzaža javnih parkova
Budim je zbog ove naše planete koja će možda
Biti mina u raskrvaljenom nebu
Zbog osmjeha u kamenu drugova zaspalih između dvije bitke
Kada nebo nije bilo više velikih kavez za ptice nego aerodrom
Moja ljubav puna drugih je dio zore
Budim je zbog zore zbog ljubavi zbog sebe zbog drugih
Budim je mada je to uzaludnije nego li doživati pticu zauvijek
sletjelu*

*Sigurno je rekla: neka me traži i vidi da me nema
Ta žena sa rukama djeteta koju volim
To dijete zaspalo ne obrisavši suze koje budim
Uzalud uzalud uzalud uzalud
Je budim*

*Jer će se probuditi drukčija i nova
Uzalud je budim
Jer njena usta neće moći da joj kažu
Uzalud je budim
Ti znaš voda protiče ali ne kaže ništa
Uzalud je budim
Trebalo obećati izgubljenom imenu nečije lice u pjesku*

Branko Miljković

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

Svjetlost

*Samo da se uz tebe budim,
meni na svijetu ne treba više.
Da svaku tvoju mijenu slutim,
da zrak u tvojoj blizini dišem.*

*Samo da tiho uz tebe šutim
prisutan kao svjetlost bez glasa.
I da ti oči očima ćutim,
kao da ću te izgubiti, sada, ovoga časa.*

Enes Kišević

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

Izabrat ćeš gore

*Izabrat ćeš gore, ja znam, od dvije stvari
onu krivu, od dvije ljubavi tu što konac sluti.
Izabrat ćeš gore, ja znam, od dvije riječi
onu što nas dijeli i onu koja šuti.*

*Izabrat ćeš gore, ja znam, jad i bijedu,
izabrat ćeš sama, za sebe i za mene,
na nekom kolodvoru, u pustoši perona,
vlak nevolje i bola, vlak sna i uspomena.*

*Na nekom raskršću, gdje križaju se puti
izabrat ćeš onaj što nikamo ne vodi
i kada budeš zvala nitko neće čuti.
Izgubljena i sama. Tvoj put će biti tama.*

*Izabrat ćeš gore, ja znam, od dva života
tvoj će biti na drugoj strani ulice i grada.
Izabrat ćeš gore, ja znam, od dvije boli
onu što se ruši i tu što na me pada.*

Ivan Slamnig

*ožujak – mjesec poezije
2010.*

Fon potresnih priča

*Donijeh ti,
ljubavi moja,
pagodu u zelen,
u tvoj vrt okičen
porculanskim
stazama
i tajnama.*

Zašto,

*moja ljubavi
ptice čavrljaju
tek na
grobovima
zaboravljenih
ljudi, čiji je, sada,
strašni uzrok smrti
zaboravljen, pa ga
preteče
samo izgled
mramorna
nadgrobnika.*

*Ali tek tada
kada ti,
ljubavi,
ne prolaziš
kraj njega,
šuštava u svili.*

Milorad Stojević

ožujak – mjesec poezije 2010.